

خانواده‌هایی که با کرونا به زیر «خط فقر» رفتند

به گزارش پایگاه خبری تحلیلی تحول اجتماعی، به نقل از مهر، نزدیک به ۲۰ ماه از شیوع بیماری کرونا در کشور می‌گذرد و هر روز که سپری می‌شود، بیشتر از قبل با آسیب‌های این بیماری ناشناخته آشنا می‌شویم.

کرونا حالا بیشتر از آنکه فقط یک ویروس بیماری‌زا باشد، یک عارضه اجتماعی است که آسیب‌های آن روز به روز بیشتر نمایان می‌شود. در این بین، بیشترین آسیب و عارضه این بیماری، بروز فقر است. البته فقیر شدن خانواده‌های درگیر کرونا، فقط شامل حال کشور و مردم ما نمی‌شود. بلکه این شکل از آسیب کرونا، تبدیل به معضل جهانی شده است.

ما هم از این قاعده مستثنی نیستیم و چه بسا با توجه به شرایط اقتصادی حاکم بر کشور، کرونا بر شدت فقر برخی از طبقات جامعه افزوده است.

بررسی‌ها و مطالعات میدانی نشان می‌دهد که طبقات آسیب پذیر جامعه که تا قبل از کرونا هم درگیر مشکلات اقتصادی بوده‌اند، با آمدن این ویروس، بیشتر در فقر فرو رفته‌اند.

نگاهی به داده‌های اشتغال نشان می‌دهد که در حدود ۱۰۰ درصد از مشاغل از دست رفته در سال ۱۳۹۹ مشاغل غیر رسمی بودند که دهک‌های پایین درآمدی در آن اشتغال دارند. همچنین از حدود ۱.۵ میلیون شغلی که در بهار ۱۳۹۹ از دست رفته، بیش از ۶۰۰ هزار شغل برای افراد دارای اشتغال ناقص بوده است.

بررسی متغیرهای جریان بازار کار نشان می‌دهد که درصد بیشتری از مشاغل غیر رسمی نسبت به رسمی در سال ۱۳۹۹ بیکار شده یا به طور کلی به جمعیت غیر فعال تبدیل شده‌اند. از آنجا که سه دهک پایینی به طور متوسط شامل ۵۱ درصد شاغلان بخش غیر رسمی و سه دهک بالایی به طور متوسط شامل ۲۲ درصد شاغلان بخش غیر رسمی در سال ۹۸ بوده‌اند، در نتیجه حمایت‌های کرونایی از شاغلان رسمی، پوشش کمتری در دهک‌های پایین درآمدی دارد.

برآوردها نشان می‌دهد که به طور متوسط در دوره زمانی ۱۳۸۰ تا ۱۳۹۸ حدود ۳۳ درصد از جمعیت کشور زیر خط فقر چند بعدی قرار گرفته‌اند و خط فقر از ۹۵۰ هزار تومان در سال ۱۳۹۰ به ۱۰ میلیون تومان در سال ۱۳۹۹ رسیده است.

قطعاً، عدد ۱۰ میلیون تومان در سال ۱۴۰۰ افزایش یافته و می‌تواند به مرز ۱۱ میلیون تومان نیز رسیده باشد.

این در حالی است که از اواخر سال ۹۸ و با آمدن کرونا، وضعیت معیشت اغلب خانواده‌های طبقات متوسط و پایین جامعه، به شدت تحت تأثیر قرار گرفته است. به طوری که از تأمین حداقل‌های زندگی محروم شده‌اند.

یک بیمار کرونایی اگر خفیف مبتلا شده باشد، حداقل برای مدت ۲ هفته تا ۴ هفته نیاز به مراقبت و تغذیه دارد که هزینه‌ای بالغ بر ۵۰۰ هزار تومان خواهد شد. حالا فرض بگیریم این وضعیت شامل حال خانواده‌ای ۴ نفره بشود و نیاز به ویزیت و دارو در منزل داشته باشند که در این صورت باید بیش از ۲ میلیون تومان هزینه کنند.

حالا اگر یک یا دو نفر از افراد همین خانواده که مبتلا شده باشند و نیاز به بیمارستان پیدا کنند، هزینه آنها به چند برابر می‌رسد.

این در حالی است که اگر سرپرست خانواده حقوق بگیر نباشد، دچار مشکل شدیدتری خواهد شد. زیرا، اگر خودش مبتلا شود، باید قید کار و درآمد را برای یک مدت بزند و از جیب بخورد. این در صورتی است که پولی برای از جیب خوردن داشته باشد.

نتایج به دست آمده در مطالعه حوزه فقر از سال ۸۰ تا ۹۸ نشان می‌دهد هزینه خانوار در طول این ۱۸ سال ۲۲ برابر شده است. در این دوره نرخ تورم به عنوان عامل فزاینده فقر و کاهش قدرت خرید تا سال ۱۳۹۸ به ۴۱ درصد رسیده است. همچنین سرعت متوسط سالیانه خط فقر مطلق در کل کشور برابر با ۲۰ درصد بوده است و مقدار این شاخص در طول دوره مورد بررسی بیش از ۲۷ برابر شده است.

شرایط کرونایی کشور باعث شده تا هزینه خانوار متأثر از آسیب‌های این بیماری افزایش یابد و در نتیجه آن، شاهد رواج بیش از پیش مشاغل همچون دستفروشی هستیم. البته آسیب‌های کرونا در همین ختم نمی‌شود و بحران بیکاری در دوران کرونا چند برابر شده است. به طوری که خیلی از خانواده‌ها که سرپرست آنها قبل از کرونا هم شغل ثابت نداشته و جزو مشاغل روزمزد بوده است، با آمدن کرونا مجبور به خانه نشینی شده و در نتیجه، درگیر بحران‌ها و آسیب‌های اقتصادی و اجتماعی کرونا شده اند.

این در حالی است که پارانه‌های معیشتی دولت، به اندازه‌ای نیست که بتواند جوابگوی هزینه‌های یک زندگی حداقلی باشد و از همین رو، خانواده‌های زیادی در این دوران، دچار بحران شده اند.

نویسنده : مجتبی کدی، تاریخ ارسال : دوشنبه 24 آبان 1400 ساعت 2:01 بعد از ظهر